

[P. E. Eriksen.]

arbejdsanvisning vil jeg gerne understrege, at der stadig er grupper, hvis anvisning kun sikres gennem en privat arbejdsanvisning.

Hr. Asger Jensen har spurgt arbejdsministeren, og jeg kan følge det op, og arbejdsministeren vil nok bekræfte, at han gennem sin administration af loven fortsat sikrer disse grupper, selvfølgelig under den kontrol og det tilsyn, der peges på i loven.

Vi kan altså anbefale de af arbejdsministeren stillede ændringsforslag og lovfor-
slagets videre behandling her i tinget, ligesom vi vil stemme for lovforslaget ved tredje behandling.

Svend Haugaard: Jeg kan tilslutte mig forundringen over, at socialdemokratiet ikke kan stemme for det, der jo faktisk må siges at være den tidligere regerings forslag, men jeg skal i øvrigt ikke dykke dybere ned i det forunderlige i den forbindelse.

Jeg vil hellere tage de enkelte ændringsforslag af mere teknisk art og sige, at jeg er ret lidenskabsløs over for spørgsmålet om, hvorvidt det skal hedde arbejdsanvisningskontor eller arbejdsformidlingskontor. Det er muligt, at det sidste lyder lidt smidigere; det er selvfølgelig en god ting, og jeg kan altså tiltræde. Lidt værre er det, når det smitter af på „arbejdsformidlingschefer“, men lad gå, hvis det fine ord ikke får lønmæssige konsekvenser.

Vi kan også tilslutte os, at amtsrådet får en større repræsentation i nævnene, selv om de naturligvis ikke skal være uafhængigt store, og ligeledes tilslutte os, at nævnene nedsættes på arbejdsministerens foranledning.

Ligeledes har vi accepteret, at antallet af dage, i hvilket der kan udbetales dagpenge, forhøjes fra 270 til 285, selv om jeg til en vis grad må give hr. Erling Dinesen ret i, at det måske hører hjemme i næste led. Hr. Erling Dinesen mente, at når man tog det her, så kunne man lige så godt også tage det andet med, forhøjelsen fra $\frac{4}{5}$ til $\frac{9}{10}$. Vi kan jo altid diskutere, om dette er kommet for tidligt med eller det andet for sent, og jeg er altså mest tilbøjelig til at mene det første. Men vi regner med, at det går. Vi regner med, at når vi har fået den forøgede kontrol, som dette lovforslag indebærer, kan det gennemføres uden risiko for

misbrug. Vi kan altså ikke tiltræde forhøjelsen i denne omgang og endnu mindre venstresocialisternes forslag om, at man skulle gå helt op til 100. Det er jo da et held for de pågældende, at der var nogen, der foreslog 90, så man kunne nøjes med at gå til 100 for at komme over dem; det havde jo været kedeligt at komme op over de 100 pct.

Jeg vil gerne understrege, at vort afslag på dette område ikke betyder, at vi ikke er opmærksom på de lavest lønnedes vanskeligheder. Det er dog især et lønpolitisk problem, og den del, der berører understøttelsen, bør vente, til vi har hørt, hvad arbejdsløshedsforsikringsudvalget af 1964 har at sige, og vi forventer jo betænkning i oktober 1968. Endvidere er det jo sådan, at med den stigende procent er der også en stigende fristelse; derfor er det rigtigst, at man først udbygger kontrol og anvisning og ser, om det fungerer godt, og når det er sket, er vi parat til at diskutere videregående muligheder.

Jeg vil gerne sige til hr. Erling Dinesen, at der ikke fra vor side er aftalt en absolut ændring i denne forbindelse, men det var i forbindelse med de tekniske ændringer, som her er omtalt, hvor vi er nødt til at have betænkningen fra 1964-udvalget først. Så kan det komme i et tredje led.

Jeg vil gerne i denne sammenhæng pege på, at der er mange, især mange selvstændige erhvervsdrivende, med en meget lav indtægt, som i disse år har meget svært ved at få deres indtægt til at følge den almindelige prisudvikling op, og disse grupper har ikke nogen sikring imod indtægtsnedgang, og de har ikke nogen sikring af løn under sygdom eller løn under omskoling. Jeg vil gerne fremhæve netop disse grupper som et problem for hele samfundet, som det haster lige så stærkt med at løse som problemet om fuld erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, som det eventuelle tredje lovforslag skulle omfatte.

Vi kan tiltræde, at der i betænkningen peges på, at det er rigtigt, at der ansættes trænet personale med kendskab til de ting, de skal arbejde med, fra arbejdsløshedskasserne. Kasserne får mindre at bestille, og det vil måske også være rigtigt at anbefale de pågældende at betænke, at kasserne i fremtiden får så lidt at bestille, at dette må